

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 48.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitolinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 26. November 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Fru Sofie Horten

er en af de faa danske Kvinder, der beskæftiger sig med, ja lever af Journalistik. Da hun som gift har boet i Sverrig og er det svenske Sprog fuldt ud mægtig, er hun ganske naturlig kommen ind paa at oversætte fra Svensk til Dansk, og bekendte Forfattere som Ernst Ahlgreen m. fl. foreligger for Publikum, oversatte af Sofie Horten. Det var først, da hun blev ene og maatte ernære sig selv og sin Søn, at hun paabegyndte sin Translatricevirksomhed og derefter slog ind paa Journalistiken, som Korrespondent til forskellige Provinsblade. Efterhaanden som Mærket S—h. blev kendt og skattet ude i Provinserne, blev hun fast lønnet Journalist og Feuilletonist ved en hel Del Blade. I sine Artikler fortæller hun om, hvad der rører sig i København i alle mulige Sfærer, kunstneriske, litterære og politiske, hvad København morer sig med, hvad det mener om forskellige Forhold, hvilken Stemning, der betager det ved de skiftende Aarstider, — og hvad der ellers kan interessere et Provinspublikum at erfare fra Hovedstaden. Foruden sin Journalistvirksomhed har Fru Horten med stor Energi deltaget i, hvad der har rørt sig i København af aandeligt Liv, hvilket særligt sætter hende i Stand til at fremstille det for andre. Kvindesagen har i hende, nærmest ved det Eksempel, hun har givet, haft en varm Forkæmperinde, og baade Valgretsforeningen, Kvindelig Fremskridtsforening og Kvindebladet har hun ved enhver Lejlighed ydet den Hjælp, hun har set sig i Stand til. I de sidste Aar har hun paa Initiativ af Frøken Alli Trygg fra Finland — bekendt for sine filantropiske Foretagender — først sammen med en anden Dame, nu ene, udgivet et Juleblad for Børn. Dette har hidtil været vellykket; smukke Billeder og letfattelige Fortællinger af vore første Kunst-



Fru Sofie Horten.

nere og Forfattere har Fru Horten, med Sans for Børnenes Smag, flettet sammen til et hyggeligt lille Ensemble. Men ikke alene ved Navnet Sofie Horten paa „Børnenes Julehilsen“, der spredes i mange Tusinde ud over Landet ved Juletid, er hun kendt af alle de Smaa, herinde kender de hende dog bedst fra hendes frivillige og anstrengende Virksomhed for at skaffe Kommuneskolebørn Sommerophold paa Landet i Ferien. For denne Virksomhed vil hvert Aar Masser af smaa Væsnere sende hende en venlig Tanke, og deres Forældre vil føle Taknemlighed mod hende, der for en stor Del bidrager til, at deres Børn kommer tilbage til Hjemmet og Skolen med forfriskede fysiske og aandelige Kræfter. Endvidere kun dette om Fru Horten, at hendes Hjem er særlig hyggeligt og gæstfrit,

thi hun er ved Siden af sin Virksomhed udadtil en god Økonom og en dygtig Husmoder, og hun forstaar at samle i sit Hjem en behagelig Vennekreds, af hvilken En her tillader sig at takke Fru Horten baade for de hyggelige Aftener i Hjemmet og for de mangeartede Interesser og Fællesarbejder udenfor dette. A.

De kvindelige Skindklippere.

„Det kvindelige Arbejderforbund“ har i den senere Tid udfoldet en stærk Agitation iblandt Kvinderne, og der er derved kommet adskillige Forhold for Lyset, som man næppe havde tænkt sig; thi de Kvinder, der lever under de daarligste Forhold og er mest kuede, lader naturligvis ikke høre fra sig. De maa ligefrem trækkes frem for Lyset, at de kan komme til at se deres egen Nød.

Iblandt disse daarligt lønnede Arbejdere er Skindklipperne. Der findes Kvinder blandt disse, der har siddet i over 20 Aar paa et koldt Loft for aabne Luger i en saa stærk Kulde, at deres Frokost undertiden er frosset i deres Lommer.

Dog ogsaa til disse Kvinder var der kommen Uro fra Dønningen af de sociale Bølger, der bliver stærkere og stærkere ogsaa blandt Kvinderne.

De fik 8 Øre for hvert Skind, de klippede, de vilde have 9 Øre. Men forgæves. Skindklipperne blev bange for deres egen Røst, men de kommer nok igen. Der kan gennemsnitligt tjenes 150 Øre om Dagen, men der findes kun Arbejde den halve Del af Aaret, og Arbejderne har paa deres lille Fortjeneste store Udgifter. Til deres Arbejde maa de købe en fransk Saks til 7 Kr., helst maa de eje to, da den hver Uge skal slibes. Dette koster 35 Øre. Hver Maaned maa de have en ny Kniv, som koster 1 Kr. Desuden maa de eje en engelsk Uldsaks, som koster 1 Kr. 10 Øre og ugenlig 50 Øre at slibe. De betaler 4 Kr. i Lærepenge, og der hører jo lang Øvelse til for at blive en dygtig Skindklipper.

„Det kvindelige Arbejderforbund“ vil